

Stručna praksa u Zavodu za kartografiju

Mo•da zvuči nevjerojatno, ali stigli smo do devetog semestra. Konačno! A ponekad se činilo da je to dalje i od Švedske, ali evo nas! A deveti semestar, čovječe, e to je semestar! Savjetujem svim studentima ni•ih godina da izdr•e samo zbog devetog. Čovjek se napokon osjeća da više ne mora nikamo trčati, nema nastave, nema rokova a tu je i kraljica studija, terenska nastava. Naravno, nije to jedina kraljica, sreli smo ranije i TPSRI, pa Satelitsku kraljicu, a priča se, nisam je još izbliza upoznao, da postoji i Dr•avna kraljica. I da nema labavo s njom. No, o tome drugom prilikom.

Kako je uopće došlo do ovoga teksta? Neki dan zvoni telefon, javim se, a tamo glavni urednik: "Miljko care bok. Čuj, treba mi neki tekst o terenskoj nastavi, objavit ćemo ga u Ekscentru, naklada je milijunska, kad to sve prodamo, kupujemo najbolje instrumente i idemo premjerit' cijelu Hrvatsku. Ostatom love kupit ćemo stanove, aute, zlata gomile i hrpu čokolade." Na trenutak sam zanijemio. K'o da me konj kopitom ošinuo. Ideja je odlična! Čudi me da se nitko toga prije nije sjetio. Normalno da sam pristao, treba mi stan!

Praksa dakle. Bilo je svega, ali idemo redom.

Glavni šef prakse je bio Igor Birin, poznatiji kao Birin. PGlavni šef prakse je bio Igor Birin, poznatiji kao Birin. Prvi dan nas je okupio, sve objasnio, podijelio nas u ekipe, podijelio novce i na posao.rvi dan nas je okupio, sve objasnio, podijelio nas u ekipe, podijelio novce i na posao.

Zadatak je bio terenska dopuna topografske karte mjerila 1:25 000. To je značilo obilazak terena i identificiranje i kartiranje promjena, a sve to na području lista TK 321-3-1, u okolici Velike Gorice. Od opreme smo dobili topografski ključ, kopiju topografske karte 1:25 000, fotokarte u mjerilu 1:5000, folije, podloge, vodootporne flomastere, 50-metarsku vrpcu, kompas i čvrst stisak ruke. Znali smo da je pred nama neizvjesnost, nepoznato područje, mo•da nesuretlljivi domoroci i opasnost, ali više se nije imalo što čekati. I krenuli smo.

Va•no je još napomenuti da su od šefova tu još bili i Vesna Poslončec-Petrić (u daljnjem tekstu Vesna

i nezaobilazni Vujnović Radan zvan Radan. Od studenata tu su se našli kao i obično najorniji i najpoletniji, za teren uvijek raspolo•eni, abecednim redom: Boljun Anika, Cukrov Marin, Dunkić Ivan, Kaliterna Miro, Miljković Ivan, Pukšić Danijel, Rudan Darko, Ru•ić Vinko i Šimat Ivana.

Svaki šef je predvodio svoju skupinu, točnije vozio je u svom autu. Osobno sam slu•io kod Vesne i Radana, a pokazali su se kao odlični predvodnici grupa. Od kolega sam čuo da i Birina krasi slične kvalitete. Posao smo dijelom obavljali vozeći se u autu, a dijelom probijajući se pješice kroz nepristupačna područja. Napomenuo bih da sam bio u autu dok je Vesna ne •aleći svog Clia, u par navrata kretala na putove koje jedva svladavaju seoski kicoši svojim traktorima, ne bi li što detaljnije pregledala teren, pa ovim putem apeliram na vodstvo fakulteta da bi bilo fer i u redu da sudjeluju u troškovima prvog sljedećeg servisa.

Radni dan je započinjao u 8,00 sastankom na faksu, zatim kratki dogovor i pokret. Vo•nja do Gorice bi uglavnom protekla ugodno, a zatim je slijedilo obavezno jutarnje razbuđivanje u kafiću. Moram priznati da me iznenadilo kako neki kolege studenti tako rano ujutro vole popiti pelinkovac. Valjda stvar navike. Nakon toga je slijedio posao. Šef vozač je sporo vozio, suvozač student je upisivao na kartu opa•ane objekte, a na stra•njem sjedalu bi obično sjedio bar još jedan student, koji je budno pratio da nešto ne promakne. Posebnu pa•nju smo posvećivali javnim objektima, poput bolnica, škola, zatim trafostanicama, novim objektima i sl. Također smo upisivali imena ulica, trgova, a na određenim mjestima smo mjerili i širinu kolnika.

Zanimljivo je bilo to da su nam stanovnici naselja koja smo obilazili znali prilaziti pitajući nas jesmo li došli zbog kanalizacije, i kako je već bilo i vrijeme, i da jedino još kod njih nismo bili. Na•alost, ni ovaj put ništa od kanalizacije. A kad smo mi njih pitali znaju li mo•da gdje je tu negdje nekakav četvrtasti kamen, zvan trigonometar, odgovarali su: “Na•alost, ni vi nemate sreće, baš ga je Andrija neki dan zčupal van.” I tome slično.

Ipak, nekoliko smo ga puta našli, pa smo to odmah zabilje•ili fotoaparatom. Na slici vidite Vesnu sa karakterističnim geodetskim osmijehom nakon pronala•enja ranije postavljene točke na terenu.

Posao bismo obično završavali u vrijeme ručka, tako da nije bilo prenaporno. Onih dana kada je padala kiša, nismo izlazili na teren.

Kako su dani prolazili, polako se stvarala sve bolja atmosfera. To je išlo dotle da više nije bilo bitno tko je šef, a tko student. Zvuči nevjerovatno, i u stvarnom svijetu sigurno nije tako, ali ovo je bio svijet Kartografske prakse i u njemu je sve moguće. Tako

na primjer, uopće nije bilo bitno tko je vlasnik auta kojim se išlo na teren. Onaj koji se tog dana osjećao da bi baš malo vozio, jednostavno bi sjeo za volan i gas. Tako na slici vidimo jednog studenta, koji je tvrdio da Clio mo•e preko 200, da jedan njegov rođak ima istog, i da on....

I ništa, taj student je sjeo za volan i pokazao nam da je bio u krivu. A Clio poslije toga više nije bio isti.

Da se vratim na temu. Od stvari koje se ne vide svaki dan, a susreću se na terenu, mo•emo nabrojiti kalibracijsku bazu (za kalibriranje nečega), zatim razne •ivotinje, poput nojeva, konja, krava i gusaka, te stabla oraha čiji plodovi dose•u veličinu teniske loptice. Nevjerovatno!

Dan po dan, i stigli smo do kraja. Nešto se šaputalo o svečanom ručku, no bez slu•bene potvrde. Ali ipak, još jednom se pokazalo da naši šefovi znaju osjetiti

puls svojih radnika, i kao veliko finale terenske nastave, organiziran je bogati svečani ručak u pivnici Turopolje. Bilo je doista dobro, tako da je bilo prijedloga da dođemo i na večeru, ali umjesto toga odlučili smo se za zajednički večernji izlazak. Prešli smo Turopolje uzdu• i poprijeko, ali htjeli smo ga osjetiti do kraja, kako diše...

Iako ne u punom sastavu, vratili smo se navečer i krenuli. Obišli smo par kafića, a onda je slijedila poslastica: disco klub. Međutim, ispostavilo se da smo daleko najstariji u klubu, što je dovelo do podjele u ekipi. Jedni su ostali u Gorici, a ostatak se odlučio za opciju noćnog •ivota Zagreba. Završili smo na brodovima koji plove nasipom Save, istim onim kojeg smo prije par godina dobro upoznali noseći letve i mjereći visinske razlike. “Zadnja minus prednja!”, još mi zvoni u glavi.

S prvim zrakama, Sunce nas je upozorilo da je vrijeme da se završi terenska nastava. I eto, tako vam je to bilo... I zvuči sjajno, ali istina je da nismo svi bili baš redoviti, pa je tog jutro, nakon svega par sati sna trebalo ustati i opet u Goricu, odraditi dug!

Ivan Miljković

